

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 48.

LA PRIMAVERA.

Visca la tendrà! Ja hi som.

Los que haguéu tingut panellons, ara tindreu aigua de aquella que 'ls cura, l'aigua de Maig. Los que possehiu capa, si no la teniu empenyada, respalléula bé y cap a la calaixera, per l'any vinent. Perque no s'arni, poséuhi un grapat de pebre en gra.—Au donas, a desà 'l brasé al sostre mort: de camí trayéu 'l cantí de aram per baixarlo al pou, ab la corresponent gabià.

Comenséu a fer sarrell per las cortinas, y vosaltres xicots anéu al ataconador a demanarli pastetas per enganxar las canyas al estel. Lossombrerers ja s'amanixen per rentar los bolets de jipi-japa, y algun sastre ja té entre mans més de un pantalon blanc de piqué per la professó de Corpus.

Los richs no parlan de altra cosa que dels establimens de Ayguas Bonas, Pau, Biarritz ó San Juan de Luz; los menestrels de sa torreta, y 'ls pobres de la Font trobada de la Budellera ó de ca'n Tunis.

Ansa, que ja es aquí la primavera! La estació més trempada del any. Tot brota, tot floreix: fins las personas, y que ja poden tenir la carnadura tan bona com vulgan, que lo que es de una cullita de grans no se'n escapan.

Ja venen també aquellans nits de no poder afluçar

l'ull, que un hom las passa revolcantse pèl lit, tot fent castells enlayre y pensant ab la xicola, y s'aixeca a encendre 'l llum y fumà un cigarro, despues torna a probà de dormi, torna a alzar-se, torna a fumar y aixis passa la nit fins que al arribar la matinada, la claror cansa nostres ulls rendintnos y un agafa 'l son tranquil y deseansat, pero al cap d'un hora, ve la minyona a avisarnos de que es la hora de anar al despaig.

Are no dich res de las nits en que s'te son, pero als mosquits los hi dona la gana de sopar a la salut nostra y a costa de la sañch, que com diuhen que per aquest temps fa moviment, la deuen trobar més apetitosa.

Però en cambi las matinadas nos compensan tolas las tragerias de la nit. Aquella fresca tan suau que torna de mort a vida! Si anéu per la Rambla de las flors a las set del mati, sense gastar un quarto, vos recreyeu ab lo flaire de aquella munió de flors variadas que arreplegan sos diferents perfums, vos regalan ab una olor tant delicada que 'ls xatos se dehuen morir de enveja al no tenir prou nas per ensumarla.

Los arbres gronxan sas brancaas plenas de verdas y amplas fullas, tot fent la babarota al sol, que s'balla per esborrarlos la sombra que capritxosament a terra projectan. Ell pren un bossi de terreno per son cantó, mes encara no hi ha dibuixat ben be 'ls llindars de sa posició, que las fullas amatentás, corran a tancarli ab una sombra negra sos mal adquirits censals.

Los aucells brinca que brincarás de branca en branca xarrolejant tots a l' hora. Després jugan un rato a fet ó amaga esquesnas, fins que cansats de moure tanta gresca, van fugint poch a pocuet, y s'escampan per aquest mons de Déu, anant pels sembrats a robar al pagés los primers grans de sas espigas, sense fer cas del ninot que al mitj del camp y ab los brassos estesos s'está esperant que una ventada fassa moure 'ls penjarells de sa estripada vestidura.

Y la naturalesa vá fent lo seu fet, y allí veuréu ab quin brillo vá encabint per tot arreu ahont un grapat de terra hi té sentada, aquell flòret de plantas de tota mena, que sembla talment que cada any n'inventa de més elegants y variadas.

Aquí hi ha un marge? Donchs vingan moreras ab sos botonets de coral, mentres son joves, y que despés cambian ab ricas y codiceladas arrecadas de asabatze, que sembla que s'posin de dol per la Primavera que se n'es anada. Quan no hi ha marge, hi ha prat, y vingan florelas que treuhen son virolat caparró per entre aquella tendra alfombra de herbam, que l'enjoguessat ventí hi fa executar tota mena de cortesias.

De boscós y salzaredas no cal parlarne. Al plá y a la montanya, per tot arreu es festa, per tot hi ha la taula parada, ahont los aucells y las cucas de tolas menas s'hi entaulan, trobantli cadascú 'l plat que a son paladar més acomoda. No hi falta res, pues fins per beure, la mare natural los porta lo licor més fi y delicat. L'aygua fresca y regalada, surt d'entre mitj

del amagat rocam, besant herbas olorosas y de gust suavíssim, y despés de atravesar per flochs guardats de la humana vista, s'esten lleugera y mormoladora, fins a la taula, no guardada en vasos ni ampollas, sino per dos marges que l'abrassan tan fortament y ab tal carinyo, que si 'ls abandonés, deixarian de ser lo que son puig ab uns quants anys de soletat se regularisaria 'l terreno.

Ja está 'l lliberi preparat, y 'ls llums son excesos. Lo sol ab tot son esplendor fa brillar aquellans viandas que tan aviat al or y plata s'asemblan com a cairats rubins y a altres preciosas pedras, las més finas y delicadas. Los convidats van compareixent ab tal alegria y contentó, que cada qual se fa més dioxós en sa condició que entre nosaltres los que ocupan los llochs més notables y envejats.

Anemhi de puntetas y observem. Ab sas voladas curtas que l'vent cambia de direcció, s'presenta una pintada papallona y pren lloch sobre mateix de morada y fresca viola, la deixa per anar a besar una margaridoya y despés una campaneta y un pesol d'olor; aixis passa 'l dia, may está quieta; es una tasta ollelas que de tot menja una mica.

Kano-xano estiranse y arronsanse, com si l'hi fes sin pasigollas, ve una oruga, s'instala sobre una mata de ruda, allí s'queda y bona nit y bona hora.

Ay, ay, aquestas ho menjan a taula, son una pila y s'emportan a casa seva un granet d'ordi. L'una tira per la dreta, l'altra per la esquerra y cada qual pel seu cantó y entre tolas tenen prou reballs per arrosegarlo. Son las formigas; tot d'un plegat ne ve una de grossa y ella tota sola s'carrega l'igra y se l'emporta sense escoltar las reclamacions de las petites. Un pinsà cau com una fleixa y ab un cop de bech se menja 'l gra y la formiga, venjant en profit propi a las altres petites que s'bellugan al voltant de una larva seca, que representa 'l demà de la oruga y l'ahi de papallona, que abandonantla, s'alsa per l'espay en lloch de arrosegarse pels terrosos com 'l dia avans.

Y aixis van compareixent tots aquets innumerables sers que al calor del sol d'Abril comensan sa vida, allí mateix ahont en lo hivern passat havian los pares trobat la mort.

Aquesta es la Primavera. Després vindrà l'estiu; las cigalas se reventarán de cantar; lo sol assecará las herbas; la tardó farà caure las fullas; l'hivern matará las plantas y tornarà la primavera a posarne de noves. Aquesta es la vida.

Prou romansos. Lo cas es que la calor s'acosta. Preventinós, donchs, ja que la tenim a sobre, que de l'hivern ja n'parlem.

A mi m'podrian dir l'embaixador de l'estiu, perque are com are ja suho, y aviat ja m'veuran ab la americana d'orleans y 'l sombrero a la ma. Y lo que es a pendre banys, cada any soch lo primer.

L'any passat me'n vá succehir una com un cove. Eram pels últims de Abril, y jo m'fonia per anar a

banyarme. Un dia m' arribà la Mar Vella; però encare ni s' parlava de fer las barracas.

—Malvialte vaig dir entre mi, de bona gana n' pendria un, però... Tant m' hi vaig pensar, que sense encomenarme a cap sant, me despulli y deixant la roba en un farsellet prop de la platja: cap a aburri l'aygua.

Quina delícia! estava fresca com una rosa. Vaig pendre un bany de hora y mitja, crech que m' hi endormiscava y tot; al sortirne buscava la roba que no veyia en lloch, quan m' adono de un pillet que fugia en direcció de la Barceloneta. Jo tot era cridar; però ell me feya ganyotes, burlantse de mi com si digués:

—Apa maco segueixme.

J. DERN.

HISTORIA TRISTA.

I.

Pobre Layeta! Qui ho havia de dir que als divuit anys?... Encare, quan hi penso, las llàgrimes me rodolan cara avall. És un recort tant trist!

La vaig conèixer al Parque un diumenge a la tarde. Era hermosíssima: era una fidel imatge d' una verge de n' Murillo, un conjunt de bellesa irresistible.

Aquells ulls que brillaven com dos estrelles en nit serena, aquells rissos d' or que l' hi queyan, formant un march a sa cara ideal, sa boca, humida poncella, que no més se obria per llensar notes dolces com las de l' arpa, perfumadas ab l' aroma de son alé, eran per mi un atractiu poderós, era lo que es per una bolva d' or un tros de iman.

Me hi vaig declarar; quan vaig veure que sos llabris s' entreobrian donantme l' si, ensenyantme aquell niu de perlas amagat entre fullas de rosa, mon pit era estret perquè hi capigués ma ditxa; desde llavors, quinas tardes més alegres passavam! Oh! estavam al cel. Mes jay! que aviat havian de acabarse! Jo vaig tenir de marxar a América; era un núvol d' istiu que s' posava davant lo sol de ma felicitat.

La despedida va ser terrible. Pobre Layeta! Nos estimavam tant!

—Era cap al tart, lo barco solcant l' aygua començava a marxar. Jo ab la mirada indecisa, abstret ab los recorts, me passejava per sobre cuberta. No h' anava a travessar la entrada de l' port, quan vaig distingir una forma humana, allà, sobre las parets que l' rodejan.

Era l' encarregat de encendre la farola que anava a desempenyar lo seu càrrech.

Ván passar dos anys.

Explicar lo que vaig sufrir aquells vintiquatre mesos es impossible. Ni que l' mar fos tinta, gastantla tota ho podria escriure.

Quantas nits, allà a aquelles calurosas terras, quan la blanca lluna platejava l' s objectes desde la volta estrellada; me dirigia a la platja acompanyat de las imatges volgudas que omplian ma pensa; a escoltar la remor de l' ona esmicolantse per las rocas, puig semblava que en ella hi sentia l' plany de ma estimada, llensat desde la costa llunyana de nostra terra.

Al fi, després dels dos anys, lo barco tornava a entrar al port, las familias de l' s que arribavan, bambolejant los mocadors omplian los molls; impacient vaig esperar l' hora del desembarcament.

Vá arribar; més que depressa vaig saltar a terra, y no veyent a la Layeta per allà, seivá apoderar de mi un pensament funest. Ella sabia que havia jo de arribar, y faltava allí.

Corrents vaig emprendre la direcció de casa seva. Mon cor glatia, però més, al veure que tenian mitja porta tancada, y que sa mare plorava a llàgrima viva, sentada a un sofà. Llavors la sanch se m' va glassar.

Tot ho endevinava.

Pujant a salts la escala, vaig arribar dalt del primer pis. Per las salas hi passejavan consternats los parents de la familia; hi entro, estrada en un lit cubert de negras glassas hi jeya la Layeta, voltada de ciris.

Trista flor marcida, dins encare de son calzer.

Lo dia avants havia anat a un tiberi, vá fer un excés y vá morir reventada.

A. SOLÀ Y VIDAL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Estreno del Principal *Anitra à tre bechi*, opereta que tot y sent poch original, conté algunas pessas agradables, tals com lo terceto y serenata del primer acte, l' aria de tiple del segon y l' reconto del tercer. Los artistas varen ferse aplaudir.

L' obra s' posà el diumenge, s' repetí el dilluns; però el dimars la substituhia l' *Boccaccio*, que després de tot ha sigut un dels èxits de la temporada.

Respecte a la funció de tarde titulada *Meeting protectionista* ja n' parlém en un altre lloch del present número.

Al Liceo l' octau y el novè concerts Hiller ván entusiasmar com los anteriors. Lo novè era l' de despedida y l' eminent mestre vá distingirse tocant algu-

nas pessas en lo piano. Los seus admiradors no varen voler ser menos, y ván acompanyarlo fins al seu hospedatge entre salvas de aplausos, que ben reflexionat es la música més agradable pels artistes.

La companyia d' Opera ha posat *Faust*. Ja era hora de que s' deixés de Traviatas, Saffos y Favoritas. De l' èxit d' aquesta representació ne parlarem un altre dia.

Al Circo la senmana se n' ha anat de beneficis. Benefici de la Peset ab lo *Toque de ánimas*, y benefici del *Coro masculí*. Vels hi aquí un teatro, que després de las grans derrotas que havia sufert en las anteriors temporadas, al últim ha fet una bona campanya.

A Casa de la sonámbula s' titula una comedieta de n' Joseph Feliu y Codina, estrenada el dimars a Romea. Com lo seu titol ho indica tendeix a destruir una preocupació que afecta encare, en ple sigle XIX a determinadas personas. Conté algunas situaciones cómicas y está escrita ab garbo. Vá ser molt ben rebuda.

Y are comensin a prepararse per després de Pasqua. L' empresari del Teatro Principal vol demostrar que quan s' hi posa n' sab, y que are s' ha proposat acabar bé, per deixar ben preparat lo terreno pels anys successius.

Tindrem ópera dirigida pel mestre Goula, y artistas com la Cepeda, la Gargano, l' Harris Zaguri y la Beloff, l' Stagno, en Corsi, en Bello, en Sweet, en Roviratto, l' Uetam y algun altre. Es dir, una companyia com que feya molts anys no s' havia sentit a Barcelona. Operas: *Roberto*, *Dinorah*, *Puritans*, *Aida*, *Lucia*, *Julietta y Romeo*, *Mireille* y *Lohengrin*.

Desd' are, com que se ab qui tracto, l' s hi anticipo l' meu aplauso.

Durant la mateixa temporada comensaran los concerts en lo gran Saló dels Campos Eliseos, convertit en un dels locals més preciosos de Barcelona.

Quant dich jo que la Primavera es l' estació més hermosa de l' any!

N. N. N.

TOTS SON IGUALS.

Rich rich, me revento si no ho dich.

Aquell jove que va allí ab xistera y enguatat, tant perfumat y estirat lo mateix que un arlequí.

Es un tipo fastigós que de noyas va al darrera se las pega de tronera, qu' es igual que de talós.

Jo l' coneix y de debò, y per que l' puguin jutjar de un fet que li va passat los ne vull donar rabó.

De pensarhi tinch fatich Rich rich

me revento si no ho dich.

En un café un dia estava; molts joves pel vol tenia; y com cap lo coneixia d' esta manera parlava:

—Jo soch fill de casa rica, posseixo molts diners, so a la llista dels solters y la cara tinch bonica.

De labia n' gasto per dos, y ab aquestas condicions tinch las donas a trompones, a dotzenas si senyors.

Tinch sastressas y modistas, planxadoras y cambreras, ballarinas, sabateras, baronesas y gorristas.

De totas ne tinch, «ben cert», de la rica potentada a la raspa més tronada, jo no deixo ré per verti.

Y sempre m' veuran a mi per los puestos més lluits, portant riquissims vestits fets al últim figuri.

L' un dia a casa l' marqués l' altra a casa dels barons, en casinos, reunions, en teatros y Soirés.

En los balls es ahont m' esmero per ensisar doncelletas, hi tinch més conquistas fetas que posturas fa un bolero.

No hi ha pas cap dona allí, «creguinme, no soch bolista» que al bon primer cop de vista no s' enamori de mi.

Posantlos per condició que totas van en renou, hasta que el cor me diu prou per més que l' s sembli que nó.

Un cop cansat de mentir, passavan d' ell a la vora un senyor y una senyora y cridant, ella va dir:

—Mira en aquell denarrit que té de mico las frassas, es un tipo sabatassos que m' molesta cada nit.

Ahir vespre, a qui hont lo véus tan elegant y tan curru; —l' estimol va dirme l' burru ajenollat a mos péus.

Y aquí fou Troia per ell, tothom a riure esclataba y un cop de puny l' hi ensorraba lo barret fins al clatell.

Com no va torba l' s ningú; aquell senyor, s' hi desfeya, y cada cop que l' queva valia més qu' un Perú.

Y en pago de sas patranyas trobá una mina, un tresor no fou de plata ni d' or; la mina fou de castanyas.

JULIO JENKA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

A Fransa ha mort M. Drouyn de Louys, persona que vá figurar molt durant l' imperi de Napoleon III.

Quan aquest volia casarse ab Eugenia de Montijo, Drouyn de Louys vá ferli present los inconvenients que tenia aquest enllàs.

Napoleon vá respondre:—No es un projecte serio y ja he renunciat a realisar-lo.

Tres mesos més tart s' anunciá l' matrimoni, y l' diplomátich se'n aná a saludar a la futura emperatris a qui ja coneixia.

Eugenia vá dirli:—M' han assegurat que vos feyau l' oposició al meu matrimoni.

—¿Qui 'us ho ha dit?

—Lo mateix emperador que m' ha ensenyat la vostra carta.

—L' emperador ha comés una acció lletja y us encarrego que l' hi féu present.

Per lo demés, digue Eugenia, jo també hi fet lo possible per dissuadir al emperador de aquest matrimoni, aconsellantli que s' casés ab una princesa; pero no ho he conseguit.

—Ah! llavors, exclamá l' diplomátich, tots dos hém fet lo qu' hém pogut. ¿Que voléu ferhi? De tots modos ja que fins are hém marxat d' acort, crech que no será difícil qu' en lo successiu continuem marxanthi.

Al rey Alfons V de Aragó varen dirli que hi havia un juhú posseedor de una imatge de Sant Joan Evangelista, y que per ella n' demanava 500 ducats.

—Cinch cents ducats! exclamá l' rey. Treyéume aquest juhú del davant. Los seus antepassats de Cristo, y era Cristo no ván demanar més que trenta diners, y ell de l' imatge de un dels seus deixebles gosa a demanar una suma tant considerable.

Vá presentarse un dia a Alejandro Dumas, pare, un que s' creya inventor del moviment continuu, y vá explicarli totas las sevas teorías.

—Y havéu obtingut algun resultat práctic? vá preguntarli l' novelista.

—Encare no; pero de tots modos vaig a demanar un privilegi de invenció.

Dumas vá replicar:

—Me sembla que será més propi que demanéu un privilegi d' intenció.

LCS BENS Y L' PASTOR.

FAULETA.

Sols quatre bens un jorn anavan, y en lo rieral se paravan;

l' un cap abaix anava irat, l' altre cap dalt, l' altre al costat, l' altre per vora l' regaliti,

y lo pastó l' s volia al mitj; aixís es comprés que en quatre bens hi ha cinch parés:

lo del pastó y lo del remat, compte acabat.

Fácil es donchs que los presents ans de ser homes fóssem bens.

JOSEPH VERDÉ.

ESQUELLOTS.

Senmana de parlar de protecció y de libre-cambi.

Senmana de meeting al Teatro Principal.

No hi ha remey, som al ball y hém de ballar som a la discussió y hém de discutir.

Desde l' primer moment l' *Esquilla* s' declara proteccionista, y no s' cregan pas que u fassa perque es catalana: ho fa perque es espanyola.

Si fos inglesa, com va dir en Balaguer, seria libre-cambista, perquè, com va recordar un altre orador, lo libre-cambi pot arribar a ser un medi protector per las nacions molt adelantadas.

Nosaltres som pobres; los aucellets que ab prou feynas tenen canons, no s'han pas de barallar ab las agulles.

Lo meeting va estar animat. Que hi hagués hagut un teatro deu vegades més gran que 'l Principal, s'hauria omplert.

Se tractava de mantenir la suspensió de la base quinta.

—Sí, sí, cridava un minyó de 19 anys que treguin la quinta. La quinta es la desgracia de las familias.

Al meeting hi va concorre 'l bello sexo. Un calavera passejant la mirada pels palcos: —Quin bé de Déu!.. Quin floret de pimpollos! Vaja, que digan lo que vulgan. Un hom al veure aixó y en qüestions de faldillas se torna partidari del libre-cambi. ¿No l'hi sembla?

Aquest «no l'hi sembla» anava dirigit a un senyor que seya al seu costat, per cert casat ab una dona molt guapa, lo qual va respondrelli ab tò brusco:

—No, senyor.
—Ja deu ser proteccionista vosté.
—Soch més que proteccionista genten? Tractantse de la mèva dona soch prohibicionista.

Un altre casat entenía las cosas de distinta manera. —Jo, deya, soch proteccionista de la bona escola. En materias de donas, per la mèva basto jo; no vull importacions; pero soch molt aficionat a exportar.

Ab termes més elevats que nosaltres, va dirigir-se al bello sexo 'l Sr. Rodó, qu'és un jovenet molt guapo, molt elegant, y digne de ser correspost.

Vá llegir després la carta de 'n Balaguer, document que confirma las sevas ideas proteccionistas.

—Pero lo cert es, qu'ell no ha vingut, exclamava un descontent.

—Y que ¿no juga una carta? Donchs es de la nostra partida.

Lo Sr. Ferrer y Vidal, fa un discurs en lo qual demostra molt coneixement de la cosa. Parla dels inglesos y de las sevas tendencias libre-cambistas. Son una gent que ab l'escusa de vestirnos barato se 'ns ne durian la camisa.

Aixó es lo que van fer a la India. Y no obstant los libre-cambistas de Madrid fan ali ab los inglesos, y treballan per ells.

—Jo treballar per un inglés? preguntava un endarrerit. Que 's penjin, mil vegadas.

Lo discurs del Sr. Paz va ser un discurs de guerra. «Vosaltres diheu a cada punt que volen protegir als consumidors, y quan sou al poder sosteniu la contribució de consums»

Parlava 'l Sr. Marqués de Cintadilla de la protecció a la agricultura, que la necessita tant com l'industria, y demostrava que 'l blat dels Estats Units, si pogués entrar sense pagar drets, seria una especie de zisanya pel blat de Castilla: se 'l xiularia.

Lo Sr. Marqués va aixafarho bé; pero en lo seu accent s'hi sentia l'accent francés.

Un bromista deya: —¿Qui sab si ha pagat drets de intraducció de la seva pronunciació?

L' obrer Roca y Galés va posar varias vegadas lo dit a la llaga. Va ser l' expressió de la classe obrera catalana, honrada, treballadora y patriota.

Vá demostrar ab datos irrefutables que 'l treballador del camp no guanyaria res ab que no 's protejis al obrer industrial.

Total, guanyaria 4 pessetas al any; pero ja las hauria de gastar de més si s'augmentava l'exportació del ví.

Vá declarar qu'ell havia vist una partida del Cobden-Club de Inglaterra que deya: «Per fomentar la propaganda libre-cambista a Espanya, tantas mil lliuras esterlinas.»

Un espectador: —No 'u crech.

Un altre: —Per qué?

—Ho sé per experiencia: no hi vist may un inglés que donga diners; al contrari 'n demana.

Lo Sr. Baró va fer un discurs entusiasta, rematat ab una frasse molt felis.

«Senyoras, digué: vestiu trajes espanyols, sobre tot, y tindreu l'hermosura del patriotisme qu'és la més sublime.»

Lo Sr. Almirall va recordar la frasse de un rey del temps de la picó: «Es més fácil unir als castellans, que

desunir als catalans.» Los catalans estem units: la manifestació que se celebra ho demostra.

S'exten en varias consideracions molt originals, dibent que 'l libre-cambi pot arribar a ser un medi de protecció. Afegeix que la verdadera protecció, es la construcció de canals, medis de comunicació etc. etc: las tarifas arancelarias no son tal protecció: son la defensa del país.

Apa donchs: a defensarnos.

Lo Sr. Cabot parla de un plet que 'ls libre-cambistas davan per guanyat en última instancia.

Pero falta la proba, diu l'advocat Cabot: y la proba la teniu aquí, en aquesta reunió.

Per lo qual la Esquilla de la Torratxa falla que deu condemnar com condemna als libre-cambistas a silencio y callamiento perpetuos, con condena de costas, etc. etc.

Del discurs del Sr. Duran y Bas no 'n dirém sino que va ser serio, plè de doctrina, rasonat, contundent, irresistible.

Y del meeting va resultar que homes caracterisats de tots los partits van abogar per una mateixa causa. Pocas vegadas se véu una armonia tant perfecta.

Nos n'alegrém. Aquest es lo camí de fer forrola.

QÜENTOS.

Están a punt de caure las dotze de la nit. Una senyora molt guapa está tombada sobre un canapé, y ja fa més de mitja hora qu'está mitj endormiscada.

Per últim procura treure's la nyonya de sobre, s'alsa y exclama:

—Vaja, vaja, fora peresa... Me 'n vaig a la nona.

Los numerosos nebots y legataris de un magatzemista de vins s'havien reunit a esmorzar, després de haver acompanyat al cementiri al oncle que 'ls havia nomenat en lo seu testament.

A las postres va servir-se un vi ranci magnífich, ab una olor extraordinaria.

Un dels de la taula va preguntar:

—Sembla bó aquest vi.

—¿Qué si es ból? Jo 'us asseguro que faria resucitar a un mort.

—Vaja... vaja... va dir un dels heréus: fora bromas. Y tu noya, anyadi dirigintse a la criada, tréu aquesta ampolla, no fos cas que a algú l'hi passés pel cap, anarne a portar una copeta al oncle.

Una dona de mon explicava a una amiga:

—Ab un dels meus currutacos, ab en Ventura anava diumenje passejantme pel Parqué, y ja feya temps que 'ns seguia aquell jove del bigoti, tant guapo, tant elegant, tant rich y per consegüent tan simpátich.

—Y qué?

—Res, que al dar la volta se'm va acostar a l'orella y va preguntarme ahont vivia.

—Y l'hi vas dir?

—Ja veurás: en Ventura ho sent, s'irrita y s'insultan. Per últim en Ventura l'hi entrega la seva tarjeta.

—Y tú?

—Jo... ¡qué havia de fer!.. Vaig entregarli la mèva.

Se tracta de un cantant que ha guanyat molts diners y s'ha fincat:

—¿De qui es aquesta casa tant bonica?

—Del tenor Cassiani.

—Y la del costat?

—Del tenor Cassiani.

—Y la de més enllà?

—Del mateix.

—Ditxós tenor Cassiani! No sembla sino que per adquirir una casa, no ha de fer més que obrir la boca y ja la té pagada.

Lo director de un banch véu entrar al caixé en estat de agitación.

—¿Qué l'hi passa? pregunta tot alarmat.

—Res, senyor. ¿Me dona la mà de la seva filla?

Lo director reflexiona un moment y diu:

—Escollit y vosté l'estima?

—Ab tota l'ànima.

—Y diga 's equivocó molt quan tréu un compte?

—May de la vida.

—Llavors no l'hi dono la mèva filla, perquè es senyal de que no l'estima.

Un pare renya al seu fill.

—Bé, ja veurá, diu aquest: si vol renyarme formuli carrechs concrets.

—Tú fumas.

—Sí, senyor y qué?

—Beus, y hasta t'enborratxas.

—No 'u nego; pero ¿y qué?
—Fins enmanllevas y no pagas.
—Es cert, pero tot aixó son faltas de la juventut.
—De la juventut... de la juventut... Bé es jove la teva germana, y no obstant no fa res de tot aixó.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Un tres hu gros se menjava
per dinar lo Pere Caba.
Sa quart tres semblant menjar
no 'l volia ni tastar.
Son oncle que 's total vell
se menjava fins la pell.
En Pere músich entès
toca la dos quarta tres.
Si endavinan la xarada
en Pere 'ns farà sonada.

ROL.

II.
Ab dos tres frescura escriu
circulars lo senyor tot
¡Quart! Quan jo vaji a la hu cinch
l'hi donaré lo meu vot.

Q. ROIG.

TRENCA-CLOSCAS.

SABATE

Ab aquestas lletres degudament combinadas, formar lo nom de un carrer de Barcelona.

TONI GRICE.

CONVERSA.

—¿Vols venir Pere?
—Ahont?
—A buscar pá.
—Uy! Es massa lluny.
—Ja sabs ahont hi vaig?
—Si home a casa de 'n...
—Just.

JUTJE DE PAU.

MUDANSA.

Un tot gitano aquest dia
dintre un tot un tot fermá
y perque 'l pobre 's movia
un gros tot li va tirá.

F. DE T.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Nom d'home.
1 2 3 4 5 2.— » de dona.
2 5 7 4 5.— » d'home.
1 4 3 2.—Una ciutat.
1 4 3.—Un líquit.

PAGESET.

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los punts ab números que sumats horizontal y verticalment donguin un total de 23.

J. E. PUNTARRI.

GEROGLIFICH.

CID
xad
100
O P O
T
C

PIERANTONI.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ferraduras.
2. IDEM 2.ª—Sombras.
3. MUDANSA.—Sau, Pau, cau.
4. ENDEVINALLA.—Carté y cartera.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Llobregat.
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—3 7 5 6 4
4 5 6 3 7
6 4 7 5 3
7 6 3 4 5
5 3 4 7 6
7. TRENCA-CLOSCAS.—Manila.
8. GEROGLIFICH.—Qui no té pa té de cavilá.

BARCELONA MALALTA... CAMBI DE METJE.

—D. Francisco: vosté l' hã de posar bona. Fins are ha estat en mans de curanderos y tractada ab una lley de sangoneras que se l' hi han xuclat sanch y diners.